

UJ FOLYAM. VI. KÖTET

8. SZÁM.

BUDAPEST, 1888. AUGUSZTUS 19.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

SÍRYA-VIGADÓK.

— Regény. írta Szabó Endre. —

(8. közlemény.)

V.

A laposköviek félig duzzogva, félig megbékülve mentek haza. Dénes fellélegzett, mikor a vasúton bepakolta őket. Szerencsésnek érezte magát, hogy míg azok a fővárosban időztek s ő ide-oda járt velök, nem találkozott az ő nagyúri czimboráival.

Hanem azért egy-két napig még sem sietett a külömbász kaszinóba, mert Paszternák Alkibiadesz mégis csak látta a «jó falusiakat», hát annak időt kell engedni, míg elhomályosulnak egy kicsit az emlékében a dohány zacskó, sarkantyú, sujtásos nadrág, ó-divatú selyem és tulságosan egyszerű túll ruha. De azért mégsem unta magát Verpeléti Dénes. Ellátogatott a Van der Mander Lipót családhoz.

Ez a család igen nevezetes család a sugár-úton. A ház feje, Van der Mander Lipót nyugalmazott őrnagy, valahonnan Dániából szakadt ide, felesége mint bécsi színésznő aratta valamikor régen a babérokat, két leányuk pedig: Pimpinella és Graczióza, a pesti főrangú ifjuságnak volt a bálványa.

«Lipót Vetter» lehetett nagy vitéz, mikor még katona volt, de ha korábban nem, hát bizonyosan nyugalomba lépésekor végképen kapitulálhatott a felesége előtt, mert nemcsak hogy ennek feltétlen uralkodása alatt állt,

hanem valóságos fogoly volt; egy udvari szoba volt a czellája, s ott fogyasztgatta nap-nap mellett az ő rabkosztját, a «Neue Freie Presse» számait. Felőle csinálhatott a várórség, t. i. a felesége és két leánya, a mi épen nekik tetszett.

Máskülönbén nagyon vig élet folyt a Van der Mander családnál; a mamának minden képzelhető tollakkal ékesített nagy kalapja, a leányoknak csiklandó elegáncziával tarkálló ruhái ott voltak láthatók minden nevezetes hangversenyen, löversenyen, színházban és hasonló helyeken. Az újságoknál már állva hagyták a betűszedők a báli tudósítások számára azt a sort, hogy: «A jelenvoltak közül felemlítjük: a Van der Mander nővéreket a mamajukkal» s úgy szedték tovább a többit; a fiatalság párbajokat vívott értök, egyszer-kétszer olyan hír is kőszált, hogy egyiket másikat az meg az az úr eljegyezte, egyszer-kétszer kelengyéjük is ki volt téve egyik-másik adáméséberlingnél; a fotografusok, látszerészek kirakataiban állandóan láthatók voltak a kisasszonyok fotografiái, mindenféle képzelhető alakban és toilletben; képes újságok velök kezdtek meg a «budapesti szépségek» arckép-sorozatát, a turf urai róluk nevezték el hires paripáikat, egyszóval ott voltak

mindenütt; s náluk volt «mindeki», — értvén mindenki alatt persze csak a magas rangú uraságokat.

Mert az emberek nálunk «mindenkire» és «senkire» «ez s ez»-re és a «többitre» oszlanak; ez ugyan nincs írott szabályokkal megállapítva, de a gyakorlatból könnyen meggyőződhetni róla; ha egy nagyúr bemegy — például — egy színházba, körül járta a látszóvét a zsufolt házban, nem lát magához való uri ismerőst, e miatt unalmasnak találja a mulatságot, elmegy s a folyosón találkozik egy hasonló szőrü barátjával és ez azt kérdezi:

— Ki van bent?

mérget lehet rá venni, hogy amaz azt feleli rá:

— Nincs ott senki.

Viszont, ha ilyen nagy urak valahol p. o. a különböző-kaszinóban csapnak egy kis dáridót s tizenöt-huszan mulatnak együtt, világos, hogy arra a kérdésre: ki volt ott a mulatságon? azt felelik: «ott volt mindenki.»

S ezt nem csak ők maguk tartják így, hanem szentesíti ezt a felfogást a hetedik nagyhatalom, a sajtó is. Tessék akármely riportot elolvasni valamely összejöveteletről, s bizonyosan ilyet fognak olvasni:

«Ott voltak gróf Paszternák, gróf Henyei, herczeg Manemett — és többen.»

Ez a «többen» lehet tizszer annyi számban is, minőségben is, mint az az egynehány, de ez már csak egyben számít, mint a ló-vásár.

Ergo: jól jegyezd meg magadnak, nem-mágnás atyafi, hogy a te minéműséged stereotyp megnevezése: «satöbbi».

Verpeléti Dénes pedig már kilábalt a «senki» és a «satöbbi» kategóriából, oda tartozott a «mindenki» közé. S ő is szívesen látott vendég volt Van der Manderéknál, mint általában «mindenki».

S ő is igen szívesen látogatott el oda. Nagyon kellemesen lehetett ott az időt eltölteni. Be lehetett oda menni a nap bármely szakában.

Derült, vidám volt ott a társaság mindig; estélyek, ebédek is fordultak elő, — mindannyiszor egész nagyúri módon.

Hogy honnan vették hozzá a pénzt? Azt nem tudta senki, legkevésbé a család fő, Lipót Vetter, a ki csak nézte, hogy milyen jómódú úr ő?!

A leányok tudtak muzsikálni: az egyik czimbalmozott, a másik hegedült, a mama pedig még mindig igen szépen akart énekelni s tényleg soha senkitől sem hallotta, hogy már viseltes a hangja, hát nem volt rá semmi oka, hogy szerénykedjék művészetével.

Lipót Vetter ugyan rendesen iszonyú mérges volt a

kis udvari szobájából, mikor hallotta, hogy az «Alti»-ja megint rákezdte, hogy:

«Kennst du das Land, wo die Zitronen blüh'n...»

donnerwetterezett, hogy micsoda éktelen óbégatást visz véghez az az asszony, de hát megmondani soha sem merészelt, — hiszen még jó szót se mert tenni soha, sőt alkalmá is alig volt rá, mert többnyire a kis szobájába vitték be neki a vacsorát, ebédet, s ha néha nagy kegyképen őt is meghívta a felesége egy-egy népesebb uzsonnára, hát rendesen incognito vett abban részt a Vetter, mert sem neki valakit, sem őt valakinek be nem mutattak, és nem egyszer megesett, hogy mikor uzsonna után megtörülte a száját és visszament az odújába, egy-egy vendég megkérdezte, hogy hát ez az öreg úr kicsoda? a mire nagyot kacagtak a leányok:

— Hát a papa... a Lipi papa...

No hát a mint a laposköviék elmentek, Dénes a Van der Mander családhoz sietett. Hadd feledtessék ott vele azokat az apró kellemetlenségeket, a melyeken a lefolyt pár nap alatt átment.

Az idő estefelé volt.

A Van der Manderék első emeleti fényes lakásán mindjárt megeléngült a Dénes kedélye; az előcsarnokban a szobaleánnyal legyeskedő inas ismerős mosolygással fogadta s bejelentés nélkül nyitotta ki előtte az elfogadó terembe vezető szárnyas ajtót.

Verpeléti már a lépcsőre kihallotta a legújabb, divatos keringő hangjait; Graczióza hegedült... Ezek most bizonyosan unják magokat, tehát bizonyosan magukban vannak... legfőlebb Lipi papa van bent — vendégül.

Verpeléti egészen jól kalkulált. A teremben csak a család tagjai voltak együtt. A mama kedvetlenül könyökölt egy pamlag szögletében, Pimpinella, az idősebbik leány egy albumban lapozott, Lipi papa pedig csöndesen lappogtatta a talpával a kontraktust a Graczióza keringőjéhez.

Mikor Verpeléti belépett, a mama volt első, a ki örvendezve felugrott, Pimpinella nevetve nézett fel az albumból, aztán folytatta a lapozást, de Graczióza azonnal félbe szakította a hegedülést, ledobta a hegedüt s mindkét kezét nyújtva sietett Verpeléti elé; Lipi papa pedig csöndesen felkelt s kibicegett, azt se mondva, hogy befellegzett.

— Ah, Verpeléti... Verpeléti! milyen régen nem láttuk... tán fürdőzött valahol?... már azt hittük: valamiért apprehendál és soha sem látjuk!... csipegetek a hölgyek.

— Dolgom volt... nem jöhöttem, — pirongott Ver-

peléti, föllentésen kapva magát annyiban, hogy az igazi okot nem merte megmondani.

— Üljön le, kérjük; épen jó, hogy jön, — pörgött a Graczióza fürgé nyelve s a mint Verpeléti egy zsölyében helyet foglalt, ő mindjárt közelebb rántott egy másik zsölyét, leült arra, kinyújtotta s egymásra tette szép kis lábait, mintha századikszor és ezredikszor is meg akarná azokat bámultani azokban a végtelenül izléses czipőkben, rózsaszín selyem harisnyákban.

Graczióza már régóta úgy viselte magát Verpelétivel szemben, mintha ehhez a gavallérhoz neki különös jogai volnának; Pimpinella ellenben majdnem közönyös volt iránta; most is csak forgatta tovább az albumot, s ha a mama valamit kért a lányoktól, ilyenkor, mikor Verpeléti ott volt, soha sem ugrott fel Graczióza a kívánt zsebkendőért vagy más ilyenért, hanem mindig Pimpinella...hihető, hogy ha meg valaki olyan volt jelen, a ki Pimpinellát érdekelte közelebről, akkor Graczióza volt a soros anyja kiszolgálásában.

Verpeléti Dénes egészen felderült. Valami jól eső gyönyörködéssel nézte végig Gracziózákat: az apró lábakat, a gyönyörű ruhában meglehetősen észre vehető kontúrokban mutatkozó kerek idomokat, a nyulánk, karcsú derekat, a szép, domború, pihegő mellet, a fehér vállakat, a hamis mosolygású fekete szemeket, a bájos fitoska orrot, a félig mindig nyitva álló, gyönyörű fehér fogsoros piros ajkakát, a szén-fekete szemöldököket és haját, a finom, fehér kis kezeket, a melyek közül a balnak ujjai olyan kedvesen komikus hatást tettek azokkal a kemény gümöcskével az ujjhegyeken, a melyek a hegedű húrjainak a fogásától támadtak s a melyeket Graczióza mindig pajkos dicsekvéssel szokott mutogatni.

Csodálatosnak találta Dénes és haragudott magára azért, hogy mikor úgy végig-végig nézte Gracziózákat, eszébe jutott Maróth Évike. Minek jut most az neki eszébe? hogy összehasonlítsa a kettőt? miért? hiszen összehasonlításról szó sem lehet...mért Évike...már félig-meddig menyasszonya neki...tehát annak *kell* a szebbnek lenni... S még hogy ha nem ő volna is a szebbik, hát ilyen összehasonlításokat nem illik tenni... az Évike rovására. A szegény Évike rovására! Aztán milyen kis ördög ez a Graczióza! Hogy hegedül, mint egy angyal! Persze Évike ilyesféléről még csak nem is álmodik. Zongorázik szegényke... no ugyan!

«Aztán...eh, de mit is gondolok én mindig ilyenekre! Nem szép tőlem, határozottan csúnyaság tőlem, hogy mindig összehasonlítgatom őt Gracziózával... egyébiránt... az csak azt mutatja, hogy gyakran gondolok rá... uramisten! hiszen csak nem tehe-

tem azt, hogy soha se gondoljak a leendő menyasszonyomra...»

— Hova néz már megint? — legyintette meg pajkosan a legyezőjével Graczióza a Verpeléti vállát, — ide nézzen, én rám nézzen, maga örökösen filozofáló tudós... így! Ej, ej, hogy kitanult a hódolatból!! — kacagott tréfálva a jókedvű Graczióza; — tudja, ma épen jókor jött — egyébiránt maga mindig jókor jön — de ma különösen jókor jött...tudja, nagyon untuk magunkat...képzelheti, mennyire juthattunk, mikor már a Lipi papát kellett behivatni...

— Grácsi! Grácsi! — fenyegette meg a mama az élezelő pajkos leányt

— Hát mondom nagyon untuk magunkat...unal munkban kitaláltunk valamit...találja ki mit? — s hamiskásan oldalra billentve a fejét, úgy nézett fel alulról Verpelétire.

— Valami soirée?

— Oh persze! Nem, holnapig ki nem találja...Bazárt rendezünk a városligetben az árvízkárosultak javára. Nos, hogy tetszik?

— Pompás!

— Már most ebben a dologban gavallérokra van szükségünk...

— Grácsi mindjárt kegyedre gondolt, — vágott közbe a mama negédesen nevetve, mintha árulója lenne a leányának.

— Oh, sohse árulkodjál, mamácska, azt hiszed, hogy nem mondanám meg magam is? Tehát igen, én rögtön kegyedre gondoltam...

S hogy ennek a rá gondolásnak megadja az egész súlyát és jelentőségét, Graczióza oda mutatott Pimpinellára, s nevetve tette hozzá:

— Persze Pimpinella mindjárt Pepi grófra gondolt...

A mire Pimpinella feltekintett az albumból, elnevette magát.

— Persze hogy Pepi grófra gondoltam.

Hát ez már csak világos lehetett Verpeléti Dénes előtt.

— Én szivaráros leány leszek, — folytatta Graczióza.

— Én meg virágáros, — tette hozzá Pimpinella.

— Én meg majd petrezselymet árulok, — nevetett a mama, mintegy ki akarván hini egy kis bókot immár tünező bájai iránt.

— Oh, persze, — bókolt is Verpeléti a mamának, — kegyed csak az igazi virágáros...a kinek ilyen szép virágai vannak.

(Kissé bánális bók biz' ez, de felsőbb körökben már a válogatottabbak közé tartozik s a mama rendkívül meg volt vele elégedve; — minden pénz annyit ér, a mennyiben elfogadják.)

— Most már az a teendő, hogy az urak hozzák össze a bazárt, ki kell irni az ujságokba, értekezletet kell összehívni, hölgyeket a közreműködésre felkérni, — egyszóval mentől hamarabb összehozni a bazárt, hogy ezt az unalmas nyári szezont valahogy kellemessé tegyük.

(Folyt. köv.)

NEM BAJ!

— Bocsánat, nocsád, én Kohn vagyok.

— Oh, az nem tesz semmit...

MAJD HA MECŐREGESZNEK...

Feladták a főtisztelendő urat a kerületi püspök ő méltóságának, ki rögtön beidézteti. Haladéktalanul megindul s a püspök elé vezetik:

— Halled-e, amice, feladtak, panasz jött hozzám, hogy sok a fiatal nőrokon házadnál s mindenik csinos, fiatal gazdaasszony: miért nem tartasz öregeket, ez fel-tűnő dolog!

— Kegyelmes atyám! — felel, — ha csak az a baj, hogy fiatalok, az a legcsekélyebb — türelmesen fogom várni míg megöregesznek — akkorra meg is esunyulnak.

PIPÁZÓ FILOZÓFIÁJA.

«Emelték a dohány árát. Nem kellene pipáznom. S hozzá elrettentésül még azt híresztelik a tudósok, hogy a dohányfüst rontja az emlékező tehetséget.

No hát, ha így van, akkor csak azért is pipáznom kell, legalább: elfelejtem, hogy milyen méreg drágán szívom magamba azt a komisz füstöt».

PEDANS HIVATALFŐNÖK.

— No, itt van! Fbadta könnyelmű fiataltsága! Most tudjam én ebből a feljegyzésből: mikor történt ez a fizetés?... Nem százszor megmondtam már, hogy a dátumok bejegyzésénél a hónapok római számmal jegyzendők?... és mégis mit írnak ide la! Hogy: 7/7!... Hát ki az ördög tudhatja most, hogy melyik a hónap, melyik a nap?...

NEM KELL ÖT FÉLTENI.

Pesti úrnő: (A vidékről jött szobaleányhoz.) Juli, minthogy maga vidékről jött és tapasztalatlan, figyelmeztetem, hogy rá ne hagyja magát szedni, különösen vigyázzon, hogy katonát meg ne lássak magánál; azok itt mindjárt barátságot kötnek a leányokkal.

Szobalány: Oh, kezét csókolom, naccsága: ne tessék engem féltetni... vigyázok én magamra, nem látott én nálam a vidéki urnőm se katona-szeretőt, mer' mindig jól el tudtam dugni.

ÉNEK-ÓRÁN.

Énektanító: Kisasszony, ezt a helyet oly halkán kérem énekelni, a mennyire csak lehet, vagy még annál is halkabban...

ORVOSI TANÁCS.

— Ugyan kedves orvos úr, adjon egy kis jó tanácsot, mit használjak a náthám ellen?

Az orvos egy kis gondolkozás után:

— Zsebkendőt.

TÚLSZÁRNYALTA.

Kohné: Csak képzeljél, kedves borátnóm: az enyém kis Számi egészen híven lerajzolt Munkácsytúl a «Krisztos Pilátos előtt».

Blainé: Wie heiszt? Én thölem a Pinkász meg magát Munkácsyt lerajzolt!

HYPERBOLA.

Százados: (Infanteriszt Doboshoz) Micsoda? nyolez napi szabadságot akar maga? Ember, hát talán utazást akar tenni a föld körül?

MAJD HA LESZ.

— Ténsurfi kérem: mikor tetszik már megadni azt a néhány forintot?

— Majd ha lesz, Dávidkám, majd ha lesz.

— Wie heisst majd ha lesz! Köszönöm szépen az ilyen termint.

— Furesa ember maga, Dávid, hát azt akarja, hogy akkor adjam meg, mikor nincs miből?

PETŐFIBŐL.

89

«Inkább szinám lenn a csapszékek borszagát».

(A hold elegiája.)

ALAPOS MEGOKOLÁS.

— Hogy van az, hogy Keleten a népek olyan rondák és szennyesek?

— Hát az onnan van, mivelhogy Kelet az emberiség bölesője; már pedig a böleső rendesen — nem tiszta.

CSAYARGÓK KÖZT.

Első cs. No pajtás, az ujságoknak csakugyan igazuk van, hogy a közbiztosság igen gyenge lábon áll a városban.

Második cs. Aztán te mondd ezt, és még olyan sóhajtozva?

Első cs. Hát hogyne: tegnap este majd elcsiptek a rendőrök.

EZ MÁR CSAK OK!

Jogász: Kedves apám, te nagyon is szigorú vagy irányomban, midőn a szememre hányod, hogy sokat költök. Fiatal ember nem lehet el a nélkül.

Apa: Dehogy is nem lehet! Én is voltam jogász, de sohasem költöttem sokat.

Jogász: (Kicsinylő mosolylyal.) Nagyszerű példa! A te apád csak szegény paraszt ember volt, de az enyém gazdag ügyvéd!

MEGELŐZTE.

Egyik inas : Én már a múlt héten ettem baraczkot.

Másik inas : Mit, — csak a múlt héten?! Engem akkor már ki is lelt volt tőle a hideg.

SZERZŐDÉSKOR.

Úr : Hát aztán becsületes ember maga?

Inas : Mért ne? ha épen úgy kívánja a nagyságos úr.

AZ ESZTÉTIKA ELLEN.

— Gyuricza, te már megint torkoskodtál.

— I-i-gen, mama.

— No, ne sirj, megbocsátok neked, ha beismered, hogy a torkoskodás csúf dolog...

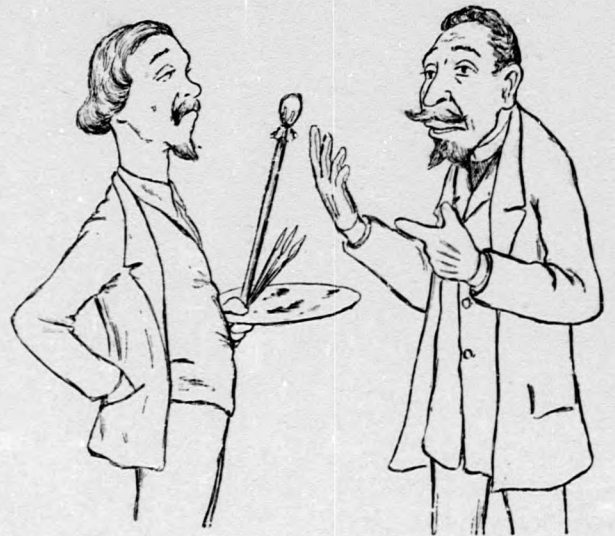
— Igen, mama, a torkoskodás csúf, de jó.

FÜRDŐBEN.

— Hej, vendéglős! Mi történik azzal a pörkölttel? minek varat bennünket olyan sokáig?

— Ej, uraim, ne tessék békételenkedni; én egy egész esztendeig vártam az úrakra.

HASONLATOS ARCZKÉP.

— Tudja, kérem, festő úr, a dolog úgy áll, hogy én nem ismertem az apámat...

— Hát valami fotográfia nincs róla?

— Nincs a! de hát — mondok — a piktúriás embereknek az mindegy...

— Nekem persze hogy mindegy...

(Később a kész kép előtt.)

«Csodálatos dolog! Bizonyosan így nézett ki az apám mert ez az arcz egészen ismeretlen előttem, osztán az apám is egészen ismeretlen volt előttem».

SZÉP MŰVÉSZNŐ.

-- Lelkem adta, szép művésznő!
Hát magát meg mi baj érte?...
Hogy a hangja hamis kissé,
Soh'se vegye úgy fejébe!

Terem azért öröm önnek
Ezerével a világon!
Jőjjön! menjünk felvidulni
Madárdalon, szép virágon!

Jőjön! a vig társaságban:
Meglátja, hogy mily gyógyír van!»
...De művésznők meg se mozdul,
Csak ül némán, szomorúan.

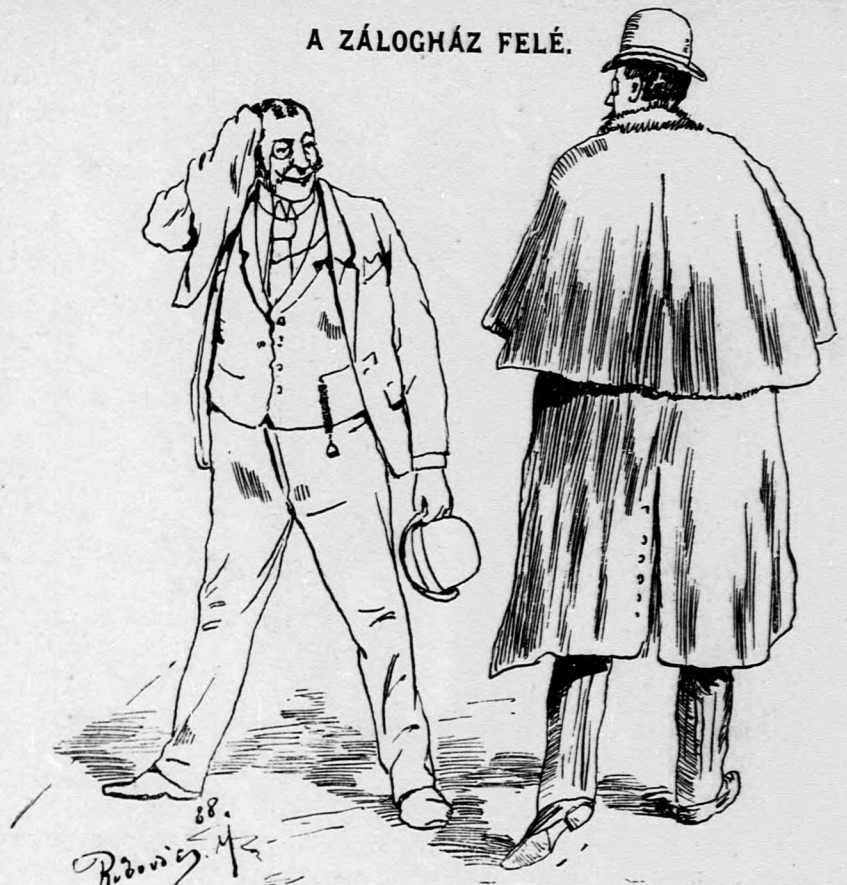
Hogy neki még öröm nyíljon!
— Kétkedően rázza fejét;
Nem hisz ő már az örömben,
S ki is fejezi azt ekép:

— «E világon az örömhöz
A madárnak van csak jussa,
Mert az: dalol éveken át,
S még sincs neki — kritikussa!»...
F.

MODERN FOGLALKOZÁS.

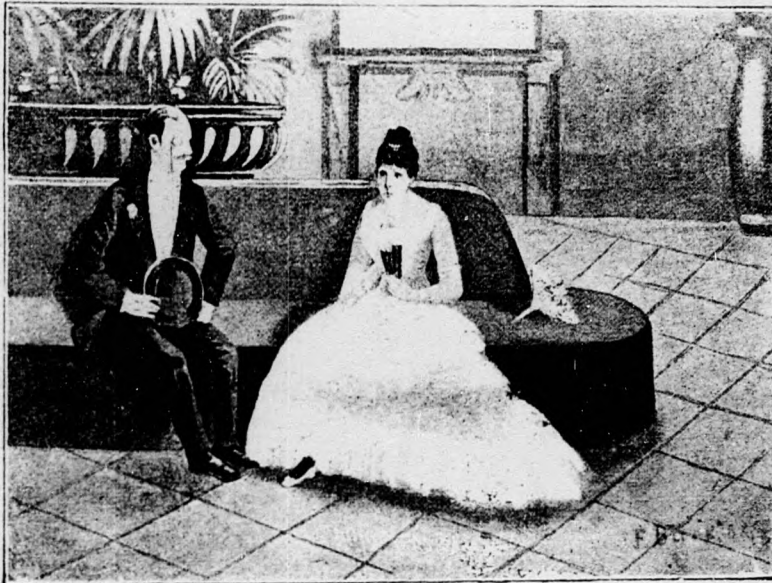
— Mivel foglalkozol mostanság,
pajtás?
= Törlesztéssel.

A ZÁLOGHÁZ FELÉ.

— Ejnye, pajtás, nem restelled ilyen óriási hőségben czipelni magadon
azt a köpenyeget? = Hja, kedves cimborám: nekem most fagyott be —
a pénz-készletem.

HJA BIZONY!

— Mondja csak, Kincses úr, miért nem házasodik meg? hiszen annyi
boldog házasság van... = Igaz, de azokban a boldog házas életekben,
a melyeket én ismerek, már minden asszony férjnél van...

B Ó K.

Szépségednek, jóságodnak
Nincs a földön párja.
Teg meg erre azt feleled:
«Bóknak csak megjárja!»

Úgy tudnálak szeretni, mint
Gerliczét a párja.
Te megint azt válaszolod:
«Bóknak csak megjárja!»

Szived nélkül az én szívem
Elhagyott, bús, árva.
Ejh, csak ne mondanád egyre:
«Bóknak csak megjárja!»

Meghalok, ha enyém nem léssz,
Meg én, nem sokára.
De már erre elmondhatod:
«Bóknak csak megjárja!»

Herman Lipót.

UNALOM ELLEN.

— Ah, már a vőlegényem egész könyvtárát végig olvastam... most már megint úgy unom magamat.
= Én a helyeden új vőlegényt keresnek.

VASÚTASOK DICSEKVÉSE.

Találkozik két konduktor a központi pályaudvarban.
— Honnan, honnan, komé?
= Tyűh, öcsém! messze földről; Krakkóból.
— Oda se neki, fiam! én egyenesen Indiából toltam idáig a szelet, — (t. i. India község a magyar vasútak egyik végállomása.)

HM!

— Papa: sikamlós az a darab, a melyet ma a színházban adnak?
= Bizony, leányom, az sikamlós história; de miért kérdezed?
— Mert akkor a fekete ruhámat veszem fel; tudod: pirulni kell s nekem a piroszhoz a fekete áll nagyon jól.

ESKÜVŐ ELŐTT.

Kocsis: Kisasszony, engem Jánosnak hívnak... (kis szünet mulva)... Jánosnak... Jánosnak!
Menyasszony: Hallom, hallom, — de miért mondja anyayszor?
Kocsis: Hát csak azért, hogy ne mondja majd a kisasszony, hogy az ördög vitte esküvőre.

FELEDÉKENYSÉG.

X. báró: Van szerencsém az urakat egymásnak bemutatni: gróf Manemett — főhadnagy úr Zserzsabek.
Zserzsabek: (Magában.) Donnerwetter, nem löttem én agyon valahol ezt a grófot?

MI HÁT A NEM IGAZ?

Főtisztelendő úr a vita hevében következőleg védekezik: «Azt mondják, hogy az apáczák nem lehetnek jó nevelők, mert nekik magoknak nincs gyermekök; no hát ez nem igaz...!»

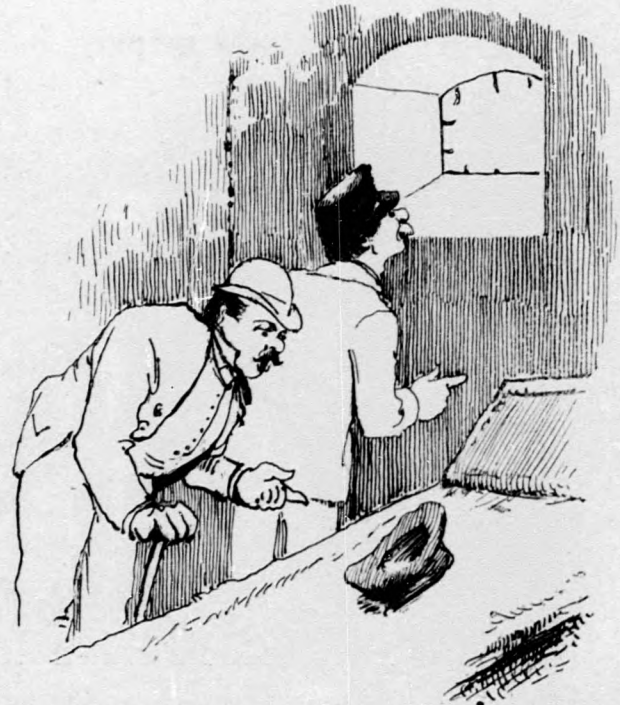
SZEGÉNY VENDÉGLŐS!

Vendég: Vendéglős, óriási drága ez a maga konyhája! Milliomos legyen az, a ki önnél jól akar lakni.
Füldő-vendéglős: Oh, uram, az urak legalább meg kapják, a mit kívánnak, de én meg csak abból élek, a mit az urak nálam fogyasztanak.

MAGYAR TÚRISTA.

(A lomniczi-csúcscon.) Mit ér nekem ez az egész szép kilátás? Véget nem érő időig kellett felmásznom, elhoztam magammal a pipát és dohány-zacskót, a gyufát meg oda lent felejtettem!

NEM LEHET A'.

Börtönőr: Tyűh! Úgy látom, hogy a rab megszökött.
Államügyész: Nem lehet a', hiszen itt van a kalapja.

SOK EGYSZERRE.

- No, hogy ütött ki a tegnapi tartli Vas Mukival?
= Nagyon jól; elnyertem minden pénzt, aztán még adós is maradt tíz forinttal.
— No, azt a tíz forintot ugyan sohasem látod.
= Dehogy nem: becsületszavát adta rá, hogy megfizeti.
— Oh, a szegény Muki: nem elég, hogy eljátszotta a pénzt, hanem tetejébe még a becsületét is!

NE NEKED!

- Ün el akar venni az én leányomat?
= Miért ne akarnék én elvenni az ün leányát? csakhogy én a fiatalabbikat, a Fánykát akarom elvenni.
— Nu, a ki nem akarja elvenni az én ödösebb leányomat, a Rézikét, az nem kapja meg a fiatalabbikat sem.

A BESZÉDES ASSZONY.

- Nos, boldog vagy a feleségeddel?
= Boldog volnék, csak az a baja, hogy nagyon sokat beszél: voltaképen nem is *asszony* ő, hanem egy egész kávéház társasága.

BÚCSÚZÁSNÁL.

Férj: Kedves feleség! Ne feledj el nekem naponkint egy kis Kukliné-predikációt írni, mert különben esténkint nem fogok tudni elaludni.

SZÓSZERINT VETTE.

Bíró: Tanú, most meg fog esküdni a vallomására, (a saját mellére teszi a kezét) tegye ide a kezét.
A tanú: (Oda megy és a bíró mellére teszi a kezét.)

NEM HITTE VOLNA.

- Ugyan, kérem: nem Goldblatt úrhoz van szerencsém?
= Nem; én Krenczelesz Izidor vagyok, — és kicsoda ün, ha szabad kérdenem?
— Én Rákóczy Tihámér vagyok.
= Wie heisst Rákóczy Tihámér? Soha se hittem volna, hodj az úr is van ed zsidó.

FELESLEGES FÁRADSÁG.

(Vendéglő. Két fiatal fertály-mágnás ül az asztalnál. Rajtuk kívül senki sincs a vendéglőben.)

I-ső fertálymágnás: (Töri az r-et, mint a répát.) Bahhátom, szöhnyn amüzihoztam magam a löveh-senyen — —

II-ik fertálymágnás: Ugyan sohse törd úgy azt az r-et, hiszen láthatod, hogy csak magunk vagyunk.

A TELEFON ELŐTT.

- Kis fiu*: Mama, kivel beszélsz te?
Mama: A papával, fiacskám.
Kis fiu: Ugyan! hát ereszd ki abból a kaszniból szegényt!

RETTENETES!

- Férj*: (Olvas.) «...olyankor az asszonyok hiénákká válnak...»
Feleség: Rettenetes!
Férj: No, én azt hiszem, hogy ha a hiénák válnának asszonyokká, az még rettenetesebb volna.

A FURFANGOS PIKTOR.

Fest a piktor a sivatagban...s egyszer csak — oh, szörnyűség! innen egy krokodilus, onnan egy tigris...

...hopp! lebukik a piktor, épen mikor neki ugrik a tigris...

...a krokodilus kitátja rettenetes száját, a tigris ugrásra készül...

...és a piktor ép bőrrel szalad haza a Tyukketreczbe, elbeszélni az ő nevezetes kalandját.

BÖLCS BOLONDSÁGOK.

Igazán nem tudom, melyik bántóbb: ha azt mondják, hogy tekintsük magunkat felpofozottnak, holott nem pofoztak föl, — avagy ha azt mondják, hogy ne tekintsük magunkat fölpofozottak, holott tényleg fölpofoztak?

*

Unalmas a tisztességes élet: lám, a becsületes ember mihelyt *egy* becsstelen dolgot követ el, soha sem lesz többé becsületes, — ellenben a becsstelen ember elkövethet akármennyi tisztességes dolgot, azért csak becsstelen ember marad.

*

Ha egy nőt meg nem értünk, azt mondjuk, hogy a nő örök rejtély; ha pedig egy férfit meg nem értünk, azt mondjuk róla, hogy — számár.

*

A jelen egy hid, melyen a jövő átmegyen a multba.

*

A tudomány egy darab szappan, melylyel az emberi elméről lemossuk a sötétséget, s melyből egy kis hígtással a költészet buborékot fú.

*

Sok nagy ember hasonlít a kelő naphoz: minél magasabbra emelkedik a láthatáron, annál kisebb lesz.

*

Sokan panaszkodnak a sors kegyetlensége miatt; pedig hát én még egy emberrel sem beszéltem, a ki éhen halt volna meg.

*

Verni kell a kalászt, hogy szemet hullajtson.

*

Szikák.

Van szerencsém tisztelettel tudomására juttatni, miszerint fáradozásomnak sikerült ama régen óhajtott kívánságnak megfelelni, hogy

AZ URALKODÓHÁZ TAGJAINAK ARCZKÉP-GYŰJTEMÉNYÉT

elkészítettém, mely eddig nem létezett és mely tökéletessége és művészi kivitele által a legáltalánosabb elismerésben részesült. — Ez izléssel kiállított lapon az uralkodóház tagjainak

53, a legkiválóbb művészek által készített arczképét

nyújtom, melyek valamennyien a legutóbb készült fényképek után állítottak elő.

Szerencsém van tehát ezen kép megvásárlására, mely igen szép szabadízt képez, fölkérni, és remélem, hogy kérésemet annál inkább siker fogja koronázni, mivel minden magyar hazafi örömmel fogja az uralkodóház tagjainak sikerült kivitelű arczképeit tulajdonául vallani.

A kép 70 cm. magas és 90 cm. széles. Igen elegáns, carton papíron, színes alapnyomással, darabja 80 kr, csomagolással és bérmentve 95 kr.

12 darab megrendelésnél 1 ingyenpéldány.

A képen lévő alakok jegyzéke:

I. Ferenc József Ő felsége. Erzsébet királyasszonyunk. Rudolf trónörökös. Stefánia trónörökösne. Erzsébet főhercegnő. Mária Valeria főhercegnő. Gizella főhercegnő. Lipót bajor herceg. Mária Erzsébet hercegnő. Mária Lujza Augusta hercegnő. Ferenc József György herceg. Conrád Lipót herceg. Károly Lajos herceg. Mária Terézia főhercegnő. Estei Ferdinánd Ferenc főherceg. Ottó főherceg. Mária Jozefa főhercegnő. Károly Ferdinánd Lajos főherceg. Margit Zsófia főhercegnő. Lajos Viktor főherceg. Albrecht főherceg. Württemb. Mária Terézia főhercegnő. Erzsébet főhercegnő. Frigyes főherceg. Izabella főhercegnő. Mária Christina főhercegnő, Spanyolország királynéja. Károly István főherceg. Mária Terézia főhercegnő. Jenő főherceg. Vilmos főherceg. József főherceg. Clotild főhő. Mária Dorottya főhercegnő. Margit Clementine főhercegnő. József Ágost főherceg. Pülöp László főherceg. Mária Henrietta főhercegnő, belga királyné. Lipót főherceg. Ernő főhő. Zsigmond főherceg. Henrik főherceg. Rainer főherceg. Mária főhercegnő. IV. Ferdinánd Toscana nagyhercege. Alice, Toscana nagyhercegnője. Salvator Károly főherceg. Mária Immaculata főhercegnő. Salvator Lipót főherceg. Salvator Ferenc főherceg. Salvator Albrecht főherceg. Salvator Lajos főherceg. Salvator János főherceg. Modenai Adelgunda főhercegnő.

Megrendelésnél kérem az árat (mely levélbélyegeken is eszközölhető) előre beküldeni, miután utánvételeknél a porto magasabbra rug.

Tisztelettel

MEZEI ANTAL

Budapest, Gizella-tér 1. szám.

Ő Felsége a király a keresk. muzeumban tett látogatása alkalmával ezen ingeket látva, a következőkép nyilatkozott: Igen szép, gratulálok, örvendek a sikernek.

LEGUJABB TALÁLTMÁNY!

Várady Béla szabadalma

Budapesten, Kis hid-utca 9. szám.

Az összes államokban szabadalmazott mellgomb-lyuk nélküli

FÉRFI-INGEK

A gombok kellemetlen nyomása a mellre, az ingek szétnyílása által okozott gyakori meghűlések teljesen el vannak kerülve. Az ingek tartóssága tisztesen emelve. — Kétféle, kényelmes és tartós! Legcélszerűbb báli ing! Készíthető minden alaku gallérral s a nélkül. Pár hó alatt több mint 80000 drb lett üzletben rendelve és eladva. — A gyártás kizárólagos joga törvényesen nekem van biztosítva, mint szabadalom-tulajdonosnak és föltalálónak. Minden utánzás törvényesen tilos. Kivánatra az ing teljes leírását és rajzát bérmentve postafordultával küldöm. Vidéki megrendeléseknél csupán a nyakbőség etm. szerinti közlése kéretik.

Árak 2 forint 50 krtól feljebb.

Általánosan elismert előnyöknél fogva — aránylag rövid idő alatt — immár országszerte meghonosultak és a lakosság minden rétegében a legkedvezőbb fogadtatásban részesültek. Azon tisztelt kereskedő urak, kik szab. férflingeimet eladni, vagy azokat önönmaguk elkészíteni óhajtják, közvetlenül hozzám fordulni szíveskedjenek. Kiváló tisztelettel

Várady Béla, IV., Kis hid-utca 9.

Ezen ingek Budapesten kizárólag nálam kaphatók. 6928

Ő Felsége a király a keresk. muzeumban tett látogatása alkalmával ezen ingeket látva, a következőkép nyilatkozott: Igen szép, gratulálok, örvendek a sikernek.

Vendéglő-megnyitás!

Ezennel van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy a II. ker., Fő-utca 8. sz. a. lévő

BUDAI PILZENI SÖRCSARNOKOT

megvettem és ennek vezetését a tíz év óta nálam mint főpinczér működő **Marczinka Ferencz** úrra bízam. Midőn felkérem, engemet az irántam tanusított eddigi pártfogásban új vállalatomnál is részesíteni, részemről iparkodni fogok, a legpontosabb kiszolgálás által a n. é. közönség teljes megelégedését kiérdemelni.

Budapest, 1888. augusztus hóban.

Mély tisztelettel

Elked Antal.

BARNA FOGORVOS

Budapest, Váci-utca 24. szám.

Készít egyes fogakat, fogsorokat és plombokat, jótállás mellett; árak mérsékelttek.

Németül tanulónak

legalkalmasb kézikönyvül ajánlható: **Német nyelvtan** magyarok számára. **Ahn F.** híres, könnyű rendszere után írta **Nagy Lajos.** (Ára, 80 kr. mely bélyegeken is beküldhető.) E könyv rendkívüli előnye, hogy az egyetlen nyelvtan, melyben a német szavak is magyar betűkkel nyomtatvák. — Kapható a PALLAS könyvkiadóhivatalában, Budapest.

A PALLAS irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásában megjelent:

MAROSSZÉKI

TÖRTÉNETEK

Írta **JAKAB ÖDÖN**

Gyárfás Jenő rajzaival.

Ára 2 forint.

Francia nyelvtan.

Mindazoknak, kik gyorsan és könnyen akarják elsajátítani a francia nyelv alapelemeit, ajánljuk **Ploets Károly** elemi francia nyelvtanát, mely eredetileg már 35 kiadást ért és mint jeles könyv elismert. Magyarra fordította **Nagy Lajos.** — Ára 88 kr. (melyet legcélszerűbb levélbélyegeken beküldeni). Kapható a PALLAS könyvkiadóhivatalában Budapesten.

„MARGIT“

gyógyviz.

(Magyar Selters.)

Hazai és külföldi orvosi tekintélyek, Seltersi-Gleichenbergi vizek helyett legjobb eredménnyel alkalmazzák: **tüdő-, gége- és a gyomorhurutos** bántalmainál, továbbá praeservatív-gyógyszernek bizonyult legközelebb **Trieszt, Fiume és hazánkban a kolera** megbetegedés ellen.

Borral használva kiterjedt kedveltségnek örvend.

Kizárólagos főraktár

ÉDESKUTY L.,

magyar kir. és szerb kir. udv. ásványviz-szállítónál, Budapest.

Ugyszintén kapható minden gyógyszer-tárban, fűszerkereskedésben és vendéglőkben. 7072